

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, K. Herrmann i S. Noë, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyna i M. Rzotkiewicz, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Autostrada Wielkopolska S.A. pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-938/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2003/87/WE – System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 2 ust. 1 – Zakres stosowania – Artykuł 3 lit. e) – Pojęcie „instalacji” – Wpływ na emisję i zanieczyszczenie – Urządzenia pomocnicze niepowodujące emisji gazów cieplarnianych – Artykuł 10a – Przejściowy system przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji – Wzór gromadzenia danych – Skorygowana kwota kwalifikowalności – Metoda obliczania – Decyzja 2011/278/UE – Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci – Eksport zimna do podmiotu należącego do sektora narażonego na znaczące ryzyko ucieczki emisji]

(2022/C 11/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Energieversorgungscenter Dresden-Wilschdorf GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 i art. 3 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na włączenie do granic instalacji objętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej jednostek pomocniczych, które nie emitują gazów cieplarnianych, o ile jednostki te spełniają kryteria przewidziane w art. 3 lit. e) wskazanej dyrektywy, ze zmianami, a w szczególności mogą mieć wpływ na emisję gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku II do owej dyrektywy, ze zmianami, oraz zanieczyszczenie, którego emisje te są źródłem.

- 2) Skorygowana kwota kwalifikowalności zawarta we wzorze gromadzenia danych opracowanym przez Komisję na podstawie art. 7 ust. 5 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady stanowi – nawet jeśli mierzalne ciepło importowane z instalacji nieobjętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej można przypisać do konkretnego przepływu ciepła – jednolitą kwotę, która, w szczególności na potrzeby obliczenia liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, powinna być obliczana i stosowana zgodnie z ogólnym podejściem do przepływów ciepła w tej podinstalacji.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że dany proces podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe nie jest wykorzystywany w sektorze lub podsektorze narażonym na znaczące ryzyko ucieczki emisji, w wypadku gdy proces ten dotyczy ciepła wykorzystanego do wytworzenia zimna eksportowanego do podmiotu – i zużywanego przez ten podmiot – który nie jest objęty systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej i który należy do sektora lub podsektora uznawanego za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, ponieważ ciepło nie jest wykorzystywane przez ten podmiot.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – UAB „Manpower Lit” / E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

(Sprawa C-948/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Praca tymczasowa – Dyrektywa 2008/104/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Pojęcia „przedsiębiorstwa publicznego” i „prowadzenia działalności gospodarczej” – Agencje Unii Europejskiej – Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) jako „przedsiębiorstwo użytkownik” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Podstawowe warunki pracy i zatrudnienia – Pojęcie „tego samego stanowiska” – Rozporządzenie (WE) nr 1922/2006 – Artykuł 335 TFUE – Zasada autonomii administracyjnej instytucji Unii – Artykuł 336 TFUE – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii]

(2022/C 11/06)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UAB „Manpower Lit”

Strona pozwana: E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

Sentencja

- 1) Artykuł 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tej dyrektywy objęte jest udostępnienie przez agencję pracy tymczasowej osób, które zawarły z tą agencją umowę o pracę w Europejskim Instytucie ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), w celu świadczenia jej w tym instytucie.